

Sygn. akt II CSK 510/09

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrzkowski

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "M. T." -
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w upadłości
przeciwko Gminie Miasto S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 stycznia 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 maja 2009 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód Syndyk M. – T. Sp. z o.o. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 maja 2009 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W ocenie Sądu Najwyższego nie zachodzą powołane przez skarżącego przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi.

Zagadnienie prawne może uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko wtedy, gdy jest zagadnieniem istotnym. Istotność zagadnienia prawnego wyraża się w tym, że jest ono zagadnieniem nowym, dotychczas nierozwiązanym, a jego rozstrzygnięcie miałoby istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, ale także dla rozwoju praktyki sądowej. Tymczasem problem związania sądu, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania oceną prawną dokonaną przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu uchylającym orzeczenie sądu drugiej instancji oraz związania Sądu Najwyższego dokonaną wcześniej oceną prawną w wypadku ponownego rozpatrywania skargi

kasacyjnej stanowił już przedmiot wypowiedzi Sądu Najwyższego. Między innymi w postanowieniu z dnia 7 października 1999 r., I CKN 1133/98 (niepubl.), wyjaśniono, że wykładnia prawa zawarta w orzeczeniu Sądu Najwyższego uchylającym orzeczenie sądu drugiej instancji i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania, wiąże nie tylko sąd, któremu sprawa została przekazana, ale także Sąd Najwyższy. Natomiast w wyroku z dnia 12 grudnia 2001 r., V CKN 437/00 (niepubl.), Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że wiążąca moc orzeczenia Sądu Najwyższego ogranicza się tylko do wykładni prawa dokonanej przez Sąd Najwyższy.

Nie można też uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powołanie się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 341/01, OSNCP 2004, nr 6, poz. 100). Okoliczność taką skarżący obowiązany jest przedstawić w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi za pomocą wywodu jurydycznego ze wskazaniem konkretnych przepisów prawa tak, aby możliwe stało się zajęcie stanowiska. Odnosząc się do argumentów ujawnionych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi stwierdzić należy, że ocena wiarygodności i przydatności dowodów z punktu widzenia ustalenia podstawy faktycznej mieści się w zakresie swobody sędziowskiej, a kwestionowanie w skardze dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i oceny dowodów jest - zgodnie z treścią art. 398³ § 3 k.p.c. - niedopuszczalne. Zauważyć ponadto należy, że oczywistość skargi kasacyjnej - w ocenie skarżącego - miałyby wynikać z pominięcia „dowodu, a mianowicie zbioru dokumentów”. Nieznany procedurze dowód w postaci „zbioru dokumentów” nie był pominięty przez żaden z orzekających w sprawie sądów państwowych, a zatem okoliczność pominięcia takiego „dowodu” w postępowaniu pozasądowym nie może stanowić punktu wyjścia do wykazywania oczywistości skargi. Już tylko ubocznie wskazać należy, że bezzasadne pominięcie przez sąd zgłoszonego przez

stronę dowodu może usprawiedliwiać zarzut naruszenia art. 217 § 2 w zw. z art.391 k.p.c., bądź art. 381 k.p.c., nie zaś art. 233 k.p.c.

Nie można również podzielić zawartych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stwierżeń, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych powołanych w skardze.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

/tp/